

TÜLÖKVÁR

Kapta magát egyszer
Egy hatalmas király,
Biz azt már nem tudom:
László-e, vagy Mihály?
Melege volt nagyon,
Hát kigombolkozott –
Estétől reggelig
Szörnyen gondolkozott.

Azon törte fejét:
Mije nincsen néki?
Előveszi könyvét,
Véges-végig nézi.
A márványasztalon
Százszor is kitárja. . .
Beír oda mindent
Az íródeákja.

Látja, hogy megél majd
Valahogy holtiglan –
Számlálgatja ujján:
Ez is van, az is van...
Gólyalábon forgó
Arany-, s ezüstvára,
Hova a vendéget
Zeneszóval várja.

Azután rézvára,
Kacsalábon forgó,
Őrzi kilenc medve,
Haragosan morgó.
Vasvára, kővára
Magas hegyek ormán,
Kakas kukorékol
Mindeniknek tornyán.

„Tyűh! – fölkiált egyszer –
Tömérdek a kincsem!
Mindenem van, de még
Tülökváram nincsen!
Tülköt nekem, tülköt!
Bármennyi az ára!
Építsetek várat
A Tisza partjára!”

Nosza, lótnak-futnak
A király szolgái,
Vágtatnak sebesen
Lovas katonái.
Hirdetik parancsát
Síppal, trombitával,
Nádi hegedűvel,
Húros citerával.

Neki látnak mindjárt
Innen is meg túl is:
Hordja a szegény nép,
A nagyságos úr is.
Hordják a sok tülköt
Ki gyalog, ki kocsin,
Sánta-lábú lovon,
Ordítózó csacsin.

Szóke Tisza partján
A tülökvár épül,
Ötven toronynál is
Magasabb lett végül.
Csudájára jártak
Messze, messze tájról,
Óperenciáról,
Bergengóciából.

Milyen egy vár volt ez!
Éjjel-nappal tülkölt –
De a király egyszer
Igen nagyot tüszkölt:
„Eh, minek ez a vár!
Ilyen-olyan adta!”
S a sok tülköt mind a
Tiszába hányatta.

Magam is ott voltam
Meghívott vendégül,
Kifogtam egy tülköt
A Tisza vizébül.
Azon tülköltem el
Ezt a mesét néktek –
Mese, mese, mátká,
Itt a mese, nesztek!